

LBRIS

We know
books

MIA BARC

Cum i-am salvat de la faliment

seria **Secretele unui puști afacerist**

editura pim
Iași, 2025

Tehnoredactare, coperta și corectura: Mia Barc

*Faima îi găsește pe curajoși.
La fel și banii.*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARC, MIA

Cum i-am salvat de la faliment / Mia Barc. - Iași : PIM, 2025
ISBN 978-606-13-9525-5

821.135.1

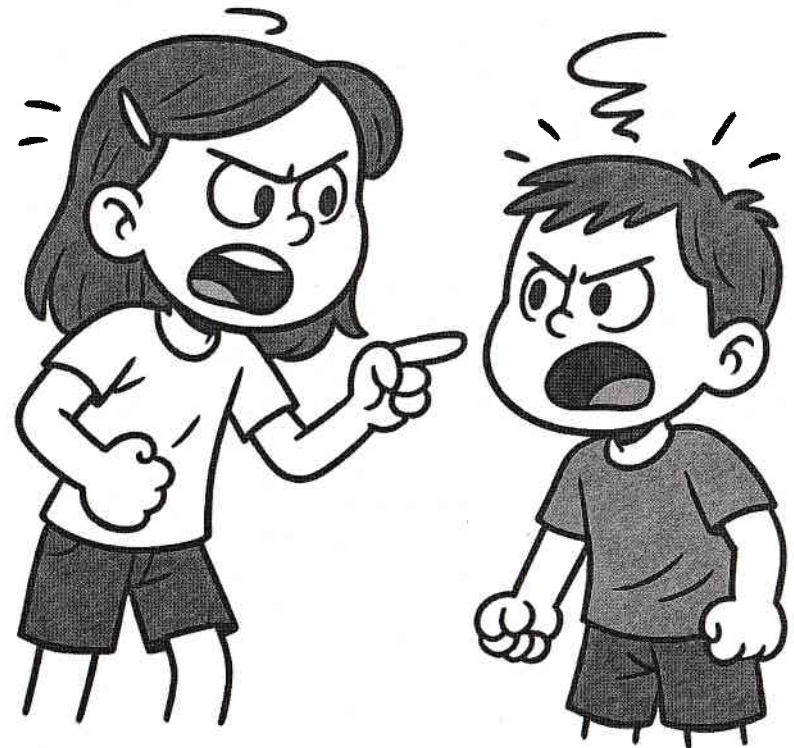
Cuprins

1. Frații	5
2. Și despre bani	13
3. Prima idee	20
4. Viața în doi	25
5. Despre bani și putere	30
6. Copac, lingură, furculiță	35
7. Secretul	40
8. Afacerea vazelor	46
9. Primele semne	52
10. Afacerea cărților	58
11. Primul profit	65
12. Afacerea păpușilor	69
13. La târg	75
14. Îndoieli	84
15. Planuri	90
16. Idee salvatoare	96
17. Pagini de poveste	104
18. Despre cărți	110
19. Fără secrete	117
20. Succesul	121
21. Povești în zig-zag	127
22. Cuvânt de încheiere	132

Capitolul 1

FRAȚII

Există o lege nescrisă, dar foarte cunoscută, care spune, obligă chiar - de aceea o și numim *lege* - ca frații să aibă mereu ceva "de împărțit" unul cu altul.

Cu alte cuvinte, este obligatoriu să se găsească subiecte care să ducă la conflict. Se vede treaba că aproape toată lumea respectă această lege, din moment ce, arareori, găsești familii în care frații să trăiască în bună înțelegere și pace.

Atunci când sunt mai mulți frați, lucrurile se complică, desigur: intervin și alianțele, care nici acestea nu rămân mereu aceleași - azi fac gașcă unii, mâine alții.

În cartea aceasta însă, rămânem la echipa de doi, căci așa este în familia despre care vă povestesc.

Degeaba încercau părinții să schimbe ceva.

- Copii, voi știți povestea puștiului care e trimis după cinci mere și vine doar cu unul? Le spuse odată tatăl lor. Ce a făcut cu celelalte? Poate le-a mâncat, poate nu le-a luat, poate le-a uitat pe undeva... Ați înțeles? Nu există un singur răspuns corect, sau o singură părere valabilă.

Era o dimineață frumoasă, soarele sus pe cer te îndemna să zâmbești. Nici prea cald, nici vânt, o zi

perfectă de sâmbătă în care era timp, în sfârșit, de lenevit sub păturică.

Leneveală?! Nu și în casa noastră! Doar Muse mai dormea. Muse era pisicuța familiei - una luată de

milă, de pe stradă, neagră și zburlită, atât de urâtă încât era chiar frumoasă. Și foarte iubită de toți din casă – inclusiv de musafiri. Cu siguranță nu-i fuseseră prea ușoare începuturile, speriată și înfometată mai tot timpul, iar acum este recunoscătoare pentru orice mângâiere sau castron de mâncărică.

- Măi băiete eu am fost prima în casa asta! Și primul născut are întotdeauna întâietate. Primul născut devine rege, striga Lia.

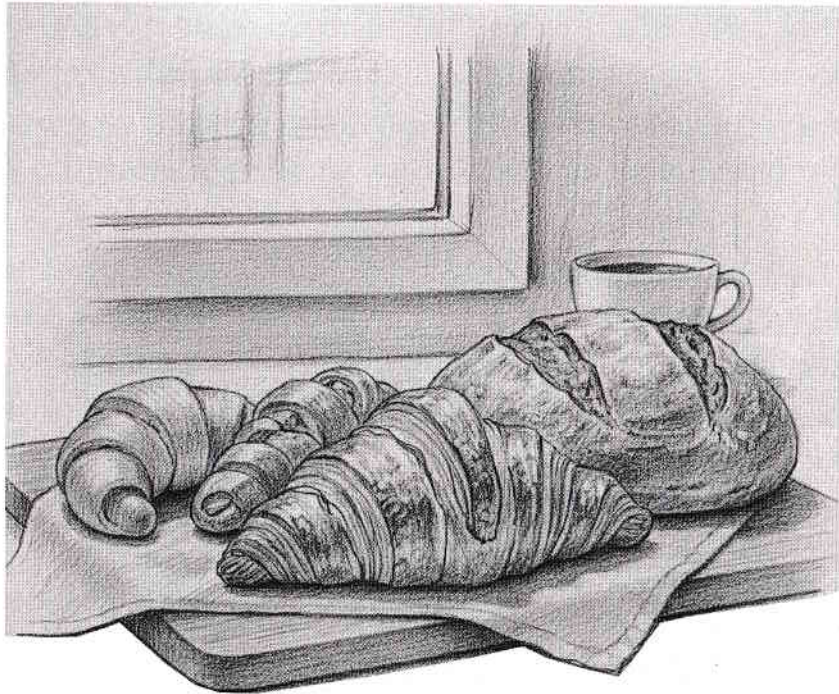
- Primul născut băiat! completa Leon.
- Doar în câteva țări și în alte vremuri! intervenea, din nou, Lia.
- Regate nu țări! corecta Leon.
- Tot aia! Vorbeam despre altceva. Hai zi-mi, ce regate?! Să te văd, că te dai tare deștept. Uite, acum pleci! Păi normal, pentru că erau doar în câteva locuri, și au dispărut acum un milion de ani. Oamenii s-au mai deșteptat de-atunci... dar vorbesc singură. Leon! ești deja cu căștile pe urechi, cu siguranță...

În tonul acesta erau dialogurile lor, de când a învățat și el să vorbească. De fapt, nu chiar de-atunci. La început, Lia era cea mai și cea mai, pentru Leon. Apoi, an după an, se văzu în tot mai multe lucruri egalul ei, apoi tot mai deștept și cu mai multe drepturi. Iar diminețile erau și mai aprige, doi pe o singură baie, e greu.

- Așteaptă să plec la facultate, să-mi ocupe camera! Hmmm... poate nu plec! numai așa, să nu câștige el... La asta nu s-a gândit! o auzai pe Lia, adesea revoltându-se.

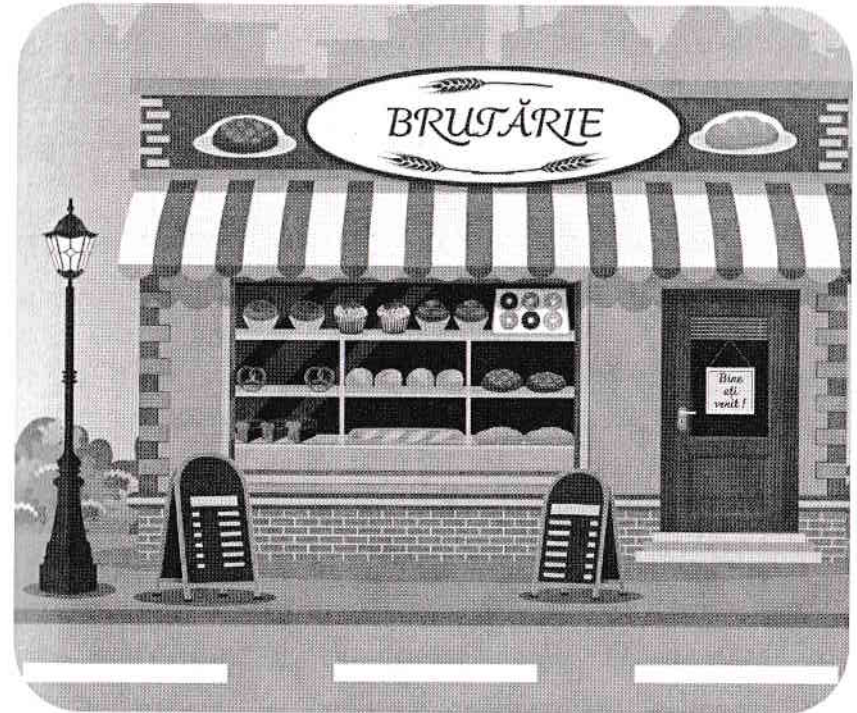
Zilele de weekend începeau toate cam la fel.

Îmbrăcați cam pe fugă, nu ca într-o zi cu școală, se înghesuiau amândoi pe aleea spre brutăria părinților. Un miros îmbietor pleca de la cuptoare și se împrăștia, tapetând peretele din spate, care dădea spre curtea comună cu casa în care locuiau.

Aveau de unde alege pentru micul dejun: cornuri tocmai coapte, încă fierbinți, cu coajă crocantă și interior moale, perfecte pentru o zi plină. Fiecare avea preferințele lui – Leon dulci, Lia sărate. Leon

lapte, Lia ceai. Clienții încă nu apăruseră, așa că aveau voie să se așeze la una dintre mese și să-și ia micul dejun chiar acolo. Le plăcea în brutărie, erau și câteva fotolii largi, în care copiii se puteau ghemui ca într-un cuib căptușit cu catifea.

Părinții deschiseră brutăria cu mulți ani în urmă, pe când nici Lia nu se născuse. Fusese visul lor, să aibă un loc în care să poată oferi vecinilor cea mai bună pâine, plăcinte și cornuri. Erau atât de bune

încât vestea s-a dus departe, și în alte cartiere, iar lumea a început să vină, erau tot mai mulți clienți.

Și atunci au adăugat la afacerea de familie și acel mic local cu câteva mese, la care serveau și ceai, cafea sau lapte cald cu miere și vanilie. Aveau la intrare și un raft cu ziare și reviste.

În diminețile de weekend era cel mai aglomerat. Trebuia să ajungi devreme ca să mai prinzi un loc liber. Oamenii veneau ca să-și mai povestească unii altora, de peste săptămână.

Dar nu era doar brutăria. Pe toată strada lor vedeai magazine specializate, cafenele cu doar câteva mese care te fereau de aglomerația și agitația cu care oamenii se întâlneau când drumul lor spre serviciu îi obliga să traverseze centrul orașului, librării, cofetării, croitorii, toate aparținând familiilor ce locuiau fie într-o clădire în spate, fie în camerele de deasupra.

Mici afaceri.

Se cunoșteau toți cu toți. Erau acasă, o oază colorată frumos, cu oameni buni și copii veseli.

CAPITOLUL 2 ȘI DESPRE BANI

Acum, însă, era prea devreme pentru clienți. Brutăria nu era deschisă încă, pâinea de multe feluri și plăcintele pentru vânzare erau încă în cuptor. Soarele abia răsărise.

Lia și Leon înfulecau tăcuți. Desigur, liniștea e un lucru bun, mai ales atunci când nu o întâlnești prea des. Dar, ca orice lucru bun, nu durează mult.

– Mamă, de ce Lia are dreptul la o bicicletă mai scumpă decât mine? Întrebă Leon, așa, deodată.

A rămas fără răspuns. Mama știa când e mai în siguranță să-și vadă de treabă. Discuțiile cu Leon te pot face să te simți ca pe poteci abrupte de munte, greu de escaladat până în vârf.

Copiii erau tare diferiți, nici n-ai fi zis, la prima vedere, că sunt frați.

Lia, șatenă cu păr zburlit oarecum domolit într-o coadă zburdalnică, cu ochi căprui mari, firavă, înaltă pentru vârsta ei. Și cam neatentă la lumea din